

Sắc Trời

Tác giả: Thanh Tâm Tuyền

Thể loại: Truyện Ngắn

Website: <http://motsach.info>

Date: 28-October-2012

Tôi như một chất loãng động vũng ánh lên màu sáng hắt hiu. Màu sáng kỳ lạ, lạ quá đổi nhạt thêch, nín thình hoàn toàn của trời bên ngoài dần dần lộ xuất hiện tách rời khỏi cảm giác mù lòa bất định. Bóng tối mở rộng, mở rộng mãi vào những lớp bóng tối và trong ấy khuôn cửa sổ mờ ảo lộng lẫy màu trời. Lúc này tôi mới rã bỏ hết giấc ngủ, thoát khỏi trạng thái lập lờ không mặt mũi, tay chân, thân xác, không một chút ý niệm về nơi chốn phương hướng. Và tôi nằm im trên giường, không đặng dậy, thân thể trần truồng. Tôi biết tôi đang ở trong phòng của tôi.

Tôi không nhớ tôi đã trút bỏ quần áo lúc nào. Trong một giấc ngủ tỉnh ngắn hay trong một cơn mộng du? Tôi cố nhớ lại, cố nhớ lại giấc ngủ đã qua bằng cách nghĩ đến những hồi mộng. Tôi không nhớ được gì cả, giấc ngủ kín mít tối bùng như một đường hầm ngọt ngào, cố sức chỉ khiến tôi rớt trở vào cái trạng thái loãng biến rời rã. Tôi quơ tay chân tìm kiếm, trên chiếc giường hẹp không thấy quần áo vút liệng. Có lẽ chỉ là những hành vi tự động, tôi tự nhủ nếu tôi mắc chứng mộng du, ở một mình thế này thật nguy hiểm, tôi có thể lần mò ra cửa sổ kia leo lên và rơi từ tầng gác thứ tư xuống khoảng sân sau của tòa nhà chung cư, một buổi sáng nào thức dậy mọi người sẽ bàn tán về vụ tự tử của một tên nhà văn nhà báo độc thân. Thật là buồn cười. Và tôi vẫn nằm nguyên phơi thân trong bầu không khí im khô.

Đâu đó một con trăng non lơ lửng, mọc hồi nào, như trong quang cảnh một giấc mộng cũ, không biết từ bao giờ, thốt nhiên tôi nhớ rành mạch. Đó là buổi sớm, trăng chưa lớn, ở bên một bìa rừng, đôi môi thật mềm, thật ướt, thật bám dính nhìn rõ những đường chỉ nhỏ trên vành cong thười thoa một lớp son tím mỏng như buổi mai, đôi mắt rớt rít như bờ bụi trong cánh rừng bên, đêm vẫn chưa qua hết. "Monica. Monica. Anh ấy à, anh gàn lắm, anh con nít lắm. Anh có nhớ năm nay anh bao nhiêu tuổi không?" Tôi cười, tôi nhìn rõ tôi vẫn thường cười như thế hết sức ngớ ngẩn: "Đàn ông thì ngu đối với đàn bà", Monique cười ngặt nghẽo: "Ngu, ngu. Non. Tu es poët". Tôi nhớ câu nói của một người bạn: "Đối với đàn bà, chỉ có thể giao thiệp trong hai thế: đứng hoặc nằm, đứng ở ngoài phố và nằm trong phòng, cấm kỵ là ngồi, ngồi đối mặt là ngu xuẩn". Chúng tôi đang ngồi trên một bờ cỏ, dưới chân dốc, nghe một thứ tiếng rào rào kỳ quặc. Dường như gió hút ở đâu xa và cũng dường như một đoạn chuyển gấp trong bản hòa tấu Monique ưa chuộng hay bắt tôi phải cùng nghe. Tôi nói: "Em có hiểu không?" "Hiểu cái gì?" Tôi tưởng tôi đang nói tiếp câu nói của người bạn, nhưng không phải. Monique bảo: "Anh điên cái đầu". Nàng xòe tay ra ngắm nghĩa, móng nhọn và cũng son tím, cười khinh khích rồi chọt chìa đưa trước mặt tôi như dọa dẫm: "Em có thể giết chết anh, nếu anh bỏ em". Tôi buồn rầu: "Không, không nên nói đùa thế". Người đàn bà lúc lắc mái tóc rũ che phân nửa khuôn mặt, người đàn bà nhỏ thó, bông nhẹ như một bó cây mềm và tôi ôm lăn thật xa cho chạy nhanh lên

dốc. Monica. Monica. Tôi rượt theo và nửa chừng tôi lẩn trong màn sáng huyền hoặc, màu của con trăng lúc xanh lơ lúc vàng khè hoang tịch, tôi đang sống lại chập chờn trong thân xác này như một kỷ niệm, nỗi hoan lạc xa đập dữ dội pha lẫn niềm xót xa vắng vắng như nhịp điệu của những câu thơ tôi nghe chưa thành lời.

Tôi ngồi lên. Trời bỗng tối hơn trước, có lẽ con trăng bị mây che khuất, màu bạc phéch có sắc xỉn. Chắc là trời sắp sáng, nửa đêm thức giấc thấy bóng trăng sáng rõ vàng vạc đầu thềm lại tưởng trời đã sáng, tôi hơi rùng mình liên tưởng đến ánh trăng trong bài thơ cổ. Tôi bước xuống giường, đạp chân trên tấm mền bèo nhèo rớt xuống sàn, đến góc tường tận cửa ra vào bấm điện. Đèn không cháy. Tôi sực nhớ bóng điện trong phòng hư cả tuần lễ nay và tôi cũng ít về nhà buổi tối nên quên chưa báo cho viên quản lý. Gian phòng tối om chỉ là một khoảng nhá nhem nơi cửa sổ, tôi tiến về phía ấy đứng nhìn ra ngoài. Phía dưới là một mảnh sân xi măng hình vuông của một ngôi biệt thự, trong sân này có bày chiếc bàn sắt tròn và những chiếc ghế xung quanh và một cây đu của trẻ con. Ngoài ngôi biệt thự là hàng cây cao của một con phố vắng. Tôi chợt nhận thấy không có ánh đèn đường trong các lùm cây, trạm bán xăng bên kia đường im ỉm trống trải, những ngọn điện yếu ớt thường thấy thấp trong một vài góc nào dưới sân cũng tắt ngóm: cả khu vực bị cúp điện. Bầu trời bỗng dung cao nhẹ sáng hơn trên những hình thể đậm đặc sẫm sịt của khu phố. Tôi đứng áp sát vào tường, làn da trần còn khô khan hơn cả lớp vôi nữa.

Dưới phố xa vắng tiếng máy xe nổ inh, tôi giật mình tự hỏi: Sáng rồi chẳng? Nhưng nhìn trời tôi thấy màu xám nhạt đang chuyển sẫm, đầu óc tôi choáng váng khó chịu. Tôi dán mắt vào không trung, định thần muốn thấy rõ hơn. Và tôi tuột rơi lúc nào không hay vào giấc ngủ đứng, hình như mắt vẫn mở nguyên, không rõ bao nhiêu lâu nữa. Tôi bị đánh thức bởi sự căng thẳng rã rời của thân xác, nó thấy trời thật tối bất ngờ như đêm và rợn người vì cảnh lặng lẽ tuyệt tích mọi dấu hiệu sinh hoạt. Có tiếng giầy đi qua ngoài hành lang. Đế giày cao gót gõ nghiêng trên mặt gạch hoa có cát. Đám vũ nữ trở về sau đêm. Chú ý theo dõi nhịp bước hấp tấp về phía cầu thang. Nghe tiếng rú kinh hãi lẫn tiếng cười ròn đùa nghịch vang âm, tôi như vừa tỉnh một cơn mộng dữ: đêm chỉ sắp bắt đầu, đám vũ nữ bây giờ mới xuống phố. Để kiểm lại nhận định, tôi mở cửa phòng nhìn ngó bên ngoài: đám vũ nữ đã biến mất. Không một cánh cửa nào mở. Hành lang tối đen nín câm. Có thể đó là buổi tối không còn ai ở lại trong các phòng, có thể đó là nửa đêm về sáng và mọi người chưa ai trở về, nếu có một hai người thì đã ngủ như chết ít nhất phải đến trưa mới ra khỏi phòng. Những tiếng động tôi vừa nghe chỉ là ảo giác.

Tôi quay vào, mở tủ lạnh kiếm nước uống. Từ trong tủ bốc ra một làn hơi lạnh ủ lâu hơi nồng khó chịu. Tôi mò mẫm sờ soạng, bò ở trên sàn khắp gian phòng tìm bộ quần áo ngoài đã cởi bỏ lúc trở về. Tôi đã dời chiếu bạc lúc nào? Sáng hôm nay, hôm qua hay sáng hôm nào? Tôi đã ngủ vùi trong bao nhiêu lâu? Cuối cùng tôi tìm được quần áo trong mớ chần nhàu nát. Trong túi quần may sẵn còn sót lại điều thuốc rơi khỏi bao bẹp dí giữa đồng tiền nhồi nhét vôi vàng nhưng không còn lấy một que diêm. Kệ trên đầu giường nằm có rất nhiều vỏ thuốc lá và quẹt nhưng đều trống rỗng. Tôi vừa cáu giận, vừa mệt nhọc đành ngồi bó gối ngậm điều thuốc không trên môi, lia ném những vỏ quẹt qua cửa sổ từng chiếc một. Bây giờ tôi chắc chắn được một điều: lúc này là vào buổi tối. Tôi chăm chú trông một đốm sao nhấp nháy ở ngoài trời. Có lúc nó thật rõ ràng sáng rõ, có lúc dật dờ bay biến như không hề có ở đó trong góc mặt sát với đường viền trên của khuôn cửa sổ. Tôi đã ngủ vùi trong bao nhiêu lâu, kể từ lúc dời khỏi bàn bạc? Mọi cảm giác đều nhạt nhẽo không tỏ lộ một biểu hiện chỉ điểm nào. Tôi không đói, không khát, không ham muốn.

Nhưng thật sự lúc tôi trở về là buổi sáng hay buổi chiều? Tôi không sao nhớ rõ rệt. Tất cả mù mờ như sau một đêm say mèm. Tôi chỉ nhớ lúc đứng lên, canh bạc còn tiếp tục không biết với những ai trong gian buồng chật chội bừa bãi ngọt ngào khói thuốc lá và mùi hơi người. Một người nào đó nói cho tôi nghe không nên ra về, có mệt thì lên giường nằm ngủ. Tôi ngả người trên chiếc giường gần chiếu bạc nhưng khuất ánh đèn, tôi vẫn nghe sự im lặng đè nén thỉnh thoảng bật lên những tiếng động, câu nói thấp thoáng khi xa khi gần. Mãi lâu sau đó, tôi chợt không biết từ bao giờ có người nằm chung với tôi. Một người đàn bà – có lẽ là một người đã tham dự canh bạc – nằm đầu lưng lại nhưng một chân soãi sang gác lên chân tôi. Tôi để yên một hồi sau mới rút mình đứng lên, người đàn bà trở mình trong cơn mê ngủ với tay như muốn níu tôi lại. Mọi người mãi mê với ván bài gay go, không ai chú ý đến cảnh tượng của chúng tôi và tôi mở cửa ra ngoài. Tôi nhớ có những cơn gió mát ướt phả vào mặt mũi, màu trời nhờ nhòa giống hệt như lúc này tôi vừa thức dậy (có thể nào tôi chỉ mới ngủ khoảng mười lăm phút thôi không?) con phố hun hút với hai hàng cây xanh khua động rào rào. Màu trời với vẻ thảng thốt bỗng mở rộng chụp lấy tôi khi tôi giật mình vì bước hụt đứng khựng trên vỉa hè (tôi đã thấy màu ánh sáng ấy ở đâu? Đọc trong thiên Apocalypse? Trong một phim chiếu bóng?), những cử động máy móc trong khoảnh khắc tê liệt hoàn toàn, tôi nghĩ mình sắp ngã khuỵu giữa con phố không bóng người, ngủ dưới gốc cây như người lính tôi đã gặp đầu trước đó. Một người lính nằm ngoẹo đầu trên bãi cỏ vỉa hè, súng bỏ rơi một bên, trước một công viên, nhắm mắt bình thản trong khi những người lính khác chạy lảng tránh núp tránh quanh các gốc cây, chĩa mũi súng về phía tòa dinh thự (Tôi nhìn thấy bao giờ cảnh ấy? Bao giờ? Cũng buổi sáng hôm nay, hôm qua hay chỉ trong một giấc mơ nào nữa?). Tôi vùng dậy hoảng hốt thật sự. Một người lính đã đuổi tôi vào trong một lối hẻm, ở đó tôi tựa lưng vào tường nhìn những cây leo trên rào một ngôi biệt thự, nghe những tràng súng nổ đi độp ở đầu phố, thấy một chiếc xe du lịch bốc cháy, một người dòi chỗ núp sau một gốc cây bên hè băng chạy về phía chiếc xe cháy cất tiếng la: "Kêu xe cứu thương, kêu xe cứu thương".

Điện vụt bật sáng, từ dưới phố thấp vẳng tiếng reo hò của bầy nhỏ. Trong tòa nhà lớn vẫn lặng tờ, ánh sáng vàng đục trần trụ như những mặt tường. Những khuôn cửa gỗ thụt đóng kín. Tôi đứng giữa hành lang, ngơ ngác với cảm tưởng được bỏ quên thứ gì. Tiếng sè sè của lòng thang máy bắt đầu di chuyển, rồi im tắt. Một vài giây thang máy lại chuyển động. Sau khi lục lọi túi quần bắt gặp chiếc chìa khóa phòng lẫn trong mớ tiền, tôi đi xuống cầu thang. Cái cầu thang bung bít quanh co đều đặn giữa các bức vách, ngắt quãng ở mỗi tầng với một khung cảnh không thay đổi một chi tiết: ngọn đèn sáng chiếu trên mặt sàn hình chữ nhật gạch hoa vàng sẫm một màu, lối đi vào lòng thang máy và một khuôn trống mở ra đêm bên ngoài. Ở tầng dưới đất mới thấy đổi khác: khuôn trống bị bít và phía ấy đặt cái quầy của người quản lý, phía đối diện dựng một bức tường ngang có cửa vào quán ăn của tòa nhà.

Trong quán bàn ghế bày không. Bước xuống sân tôi bị một bàn tay nhỏ bé bất ngờ níu lấy. Đứa con gái nhỏ đang đi ngược vào, đứng lại bên cạnh ngược mắt hỏi tôi đi đâu. Sau lưng đứa bé là mẹ nó, người đàn bà ở phòng đối diện với tôi. Tôi xoa đầu đứa bé, nói với bà không nên mắng oan nó, tôi vẫn thỉnh thoảng gặp nó khi thì ở dưới sân với chị người làm, khi thì thơ thẩn một mình gần đầu cầu thang và tôi vẫn đùa với nó. Lần thứ nhất tôi gặp người đàn bà. Bà nói vì tắt điện con bà sợ không dám ở trong phòng, bà dẫn nó xuống sân và bây giờ hai mẹ con trở lên phòng. Người đàn bà nói xong im lặng chờ cho câu chuyện được nối tiếp. Đứa bé lanh chanh khoe mẹ nó đã mua nến và nó sẽ mang nến đốt sáng ngoài hành lang nếu điện lại tắt nữa. Nó hỏi tôi có cần nến thấp trong phòng nó sẽ biếu hai cây. Người đàn bà hỏi tôi: "Ông có biết tình

hình thế nào không?" Tôi bảo không và bà tùm tùm tỏ vẻ hoài nghi. Tôi xin lỗi người đàn bà tiến ra cổng.

Trời không nắng, đen thẫm, khô êm. Đã cuối tháng Mười, những trận mưa cuối mùa chắc hết. Những trận mưa tuần lễ trước xối xả, lè thểu đổ xuống vào lúc nhá nhem thường cầm chân tôi trong quán nước, dưới mái hiên hay trong quán ăn vắng vẻ, bữa ăn phải bắt buộc kéo dài theo mưa, đọc cho hết tờ báo hằng ngày hay chuyện trò tâm phào với anh chàng hầu bàn người Tàu nói tiếng Việt không sõi, không có dấu hiệu nào về một cơn mưa sẽ có thể tới, trời thật trong với bầu không khí tĩnh lặng dịu dàng của mùa hạ, màu xám bệch của trời đêm cùng những cơn gió vẩn đục giấu giếm hơi nước như những kỷ niệm chập chờn lớn vờn khuấy động những buổi tối bản thân đã bay mất tích. (Những buổi tối thừa thãi, trống trải, không ý nghĩ, không trí tưởng, thui thủi trong một cơn khủng hoảng ngấm ngầm). Tôi dùng chân mua thuốc lá ở đầu đường rẽ vào một phố sáng. Cô bán hàng hỏi thăm giờ, mới gần chín giờ. Nhiều cửa hàng vẫn còn mở nhưng phố xá như khuya hơn. Có vẻ gì lạ thường trong quang cảnh đường phố tôi cảm thấy rõ những cảm giác ấy tăng thêm sự thống khoái bất chợt của cuộc dạo chơi không định trước. Hai người thanh niên chờ nhau trên xe gắn máy cười nói oang oang, xem phố như nhà, hỏi nhau về cuộc đảo chính vừa xảy ra. Tiếng cười của họ còn nghe vắng khi xe đã rẽ sang phố khác. Tôi cũng cười một mình và ngửa mặt lên trời à một tiếng nhẹ nhõm. Tôi nghĩ ra câu hỏi về tình hình của người đàn bà ở dưới sân có nghĩa ấy, tôi chẳng biết gì cả. Đêm qua lúc tôi còn đánh bạc, cuộc đảo chính bùng nổ, và tôi đã ngủ suốt cả ngày hôm ấy. Tôi thật là mê muội, trên đường về nhà tôi lạc vào trong khu xảy ra chiến trận, may mắn không hề hấn.

Ở hiệu ăn quen, người ta bảo từ buổi chiều có nhiều người tìm tôi. Anh chàng bồi bàn khó nhọc vận dụng trí nhớ ngôn ngữ, cử chỉ mô tả những người đã đến và đưa cho tôi một mảnh giấy của Hòa gửi lại: "Bọn này ở nhà D". Tôi không thích ngồi một mình và cũng không muốn đuổi theo bọn Hòa. Tôi không biết đi đâu cả. Cuối cùng tôi nghĩ đến một chỗ thoáng cao, nhìn thấy trời, những mái nhà, đường phố và có ca nhạc. Đứa bé gác thang máy, ăn mặc quần áo lờ lợt độ mũ lười trai, nhe hàm răng sún cười chào hỏi. Cửa lồng thang mở và nó đứng ngoài như có ý chờ sẵn tôi. Trong lồng thang, một người đàn bà đứng thu một góc tò mò nhìn người bước vào, mỉm cười. Tôi nhận ra Thùy, ôm tập sách hát trước ngực, và hỏi Thùy hát ở đây. Thùy bảo khá lâu mới trông thấy tôi, độ này tôi ít xuất hiện, tôi ở đâu. Đứa bé quay mặt chăm chú nhìn vào bảng nút điều khiển thang. Thùy tựa vào thành lồng với dáng ơ thờ lấy điệu, mặt người ca sĩ trang điểm thật kỹ lưỡng. Tôi khen một câu băng quơ cho có chuyện. Thùy đáp là nàng đã già, hai mươi tám tuổi. Tôi định không nói gì nữa, bỗng Thùy hỏi tôi Bích rồi ra thế nào? Tôi ngờ không hiểu, Thùy cười ròn nhắc lại Bích ấy, Bích ấy mà. Mãi tôi mới hiểu Thùy muốn hỏi về nhân vật trong feuilleton tôi đang viết trên báo. Thang máy dừng ở trạm cuối. Chúng tôi còn phải leo lên một tầng cầu thang nữa, nhà hàng nằm trên sân thượng. Thùy đứng lại trước tấm gương lớn gắn trên tường ở lối rẽ của cầu thang, ngắm nghía sửa mái tóc và nói mỗi ngày nàng mất năm đồng bạc mua tờ báo để đọc tiểu thuyết của tôi; một ngày nào nàng sẽ phải kể đời nàng cho tôi nghe để tôi viết thành tiểu thuyết. Nhìn trong gương, tôi thấy hình tôi cao lêu đêu đứng sau lưng người đàn bà, mặt mũi lơ lơ u ám. Thùy lại nói tiếp nàng thương Bích lắm, Bích là ai. Bích có thật như thế không, "Thế nào anh cũng phải viết cho em một quyển tiểu thuyết, em chắc chắn sẽ hay. Đời em cũng nhiều nông nổi lắm", mấy bữa nay, tôi đau sao mà không thấy viết. Tôi cười bảo đang bí, hỏi ý kiến Thùy cho Bích như thế nào. Thùy ngạc nhiên hỏi Bích không có thật sao, tôi đáp thật chứ, cho Bích đi tu. Chúng tôi đặt chân đến cửa đã nghe tiếng vỗ tay lớp lớp ở trong. Thùy cười thật tươi với đám thanh niên chào đón nàng, rồi rẽ thẳng lên phía sân khấu. Tôi nghe một người gọi với: "Thùy, Thùy, bữa nay hát chào mừng cách mạng" -

lúc ấy một cô ca sĩ Tàu đang liú lo hát tiếng Ảng lè.

Tôi ngồi sát bên bao lon, gần những chậu kiểng lớn. Đường phố nhìn xuống với những ánh đèn rọi không như một cảnh bày sẵn của một nơi xa xôi. Những ánh điện quảng cáo một hiệu máy may nhấp nháy ở đầu góc phố tít tắp theo một chu kỳ đều đặn. Tôi bắt đầu bữa ăn trong không khí chìm lắng giữa trời đêm bắt đầu thấm lạnh. Thùy có một giọng kim sắc mạnh, lần đầu tiên chú ý nghe Thùy hát, nhưng lúc hạ thấp hay buông lời thì lại nhòa mòn. Tôi nhớ ngày Thùy mới bước chân vào nghề, có lần rủ Thùy đi chơi, tôi đã hôn nàng trước ngõ dưới một gốc đèn sáng như đôi tình nhân chia tay khoảng ba bốn giờ khuya. Thùy run rẩy hãi sợ một cách vừa ngây thơ vừa đa tình. Một vài lần sau khi tình cờ gặp lại Thùy, tôi có nhảy với Thùy nhìn sát rõ tận mặt sự thay đổi của người thiếu nữ đã trở thành ca sĩ các hộp đêm, già dặn tự chủ, tôi không bao giờ hôn Thùy lần thứ hai. Cách đây không lâu người ta đồn Thùy tự vẫn hụt, bây giờ vẫn theo lời đồn Thùy sống bán chính thức với một tên tai to mặt lớn của chế độ. Không khí bỗng nhộn hân vì sự xuất hiện không biết từ lúc nào của một đám quân nhân ngồi ở bàn sát chỗ dàn nhạc. Một nhạc sĩ đứng trước máy vi âm giới thiệu trình trọng Thùy sẽ hát một bài "để tặng những thiên thần mũ đỏ, những chiến sĩ của cách mạng". Đó là một trong những bài hát ít lâu nay bị cấm đoán, người ta hò reo tán thưởng nhiệt liệt. Một anh quân nhân nhảy một bước đến chỗ Thùy đứng, làm điệu bộ như muốn ôm lấy Thùy hôn trước sự cổ vũ của đồng bạn, Thùy quay người lại chạy lui vào trong, đưa tay bịt miệng cười trong khi anh quân nhân tiến đến trước máy vi âm tuyên bố mình sẽ hát một bài tình cảm. Anh ta lý luận hùng hồn là anh và các đồng bạn chiến đấu cũng vì tình cảm con người, các anh là những chiến sĩ đầy tình cảm, từ bữa nay mọi người sẽ được tự do hát những bài hát tình cảm. Bài hát nhắc nhở cho người ta những gì? Có lẽ rất nhiều điều ở ngoài nó, những điều đã tan biến từ thuở nào còn vọng lại trong những âm thanh vay mượn của bài hát. Thùy được mời xuống bàn, ngồi giữa đám người say sưa với men chiến thắng của mình, họ ép Thùy uống rượu bằng cách hò reo từng nhịp không dứt. Một người nói rất lớn: "Chốc nữa, Thùy sẽ về nhà ngủ sớm hơn thường lệ vì hôm nay giới nghiêm, bọn này trở về vị trí tấn công, sáng mai Thùy dậy và thấy mọi sự đã thay đổi có phải thú không". Dàn nhạc bắt đầu tấu bài từ biệt rồi nhường bầu không khí cho những náo động của đám khách hàng đặc biệt. Lúc tôi dời chỗ có tiếng chai cốc rơi vỡ lẫn với tiếng phá. Viên quản lý và mấy anh bồi lẳng xăng ở quanh bàn đông người. Trên cái ống khuếch đại phát ra khúc nhạc quân hành – người ta mở đài phát thanh thay thế cho ban nhạc sống – tiếp đến bản thông cáo ngắn yêu cầu dân chúng tôn trọng giờ giới nghiêm.

Cốc rượu uống trong bữa ăn đến một lúc làm cho mệt dốc. Tôi đứng trên vỉa hè, tinh thần vẫn tỉnh táo sáng suốt nhưng chân đuối sức bước hết muốn nổi. Những ô gạch vuông nhỏ trải dài, một vùng lớn lấp lánh vụn kính vỡ, giấy, rác và chuột chạy lục đục vào trong những tủ hàng đóng kín đẹp sát vào bờ tường. Người rịn mồ hôi ớn lạnh. Không còn một bóng người hay bóng xe cộ trên khoảng đường phố quanh. Tôi cố trấn tĩnh, lấy lại dần hơi thở, chờ cơn mệt đi qua. Tôi tiếp tục bước, bắt đầu mới thấy đầu óc choáng váng. Tôi nghe tiếng chân tôi, thấy loáng thoáng những ánh điện đằng xa đầy hắt lên cao nền thấm lạnh, càng đi lâu tôi càng thấy gần giấc ngủ đang đón. Một lúc tôi thấy tôi dừng bước và tòa nhà sừng sững ở trước mặt. Trên các tầng nhiều phòng đèn thấp sáng. Chưa khi nào người ta bị bắt buộc phải về sớm như hôm nay, người ta không thể ngủ được vào giờ này. Hàng ăn của tòa nhà sáng trưng như mở hội, rải rác một vài người ở các bàn. Mấy vũ nữ họp nhau ăn uống ở cuối phòng, cười nói âm ĩ nhưng không khuấy động nổi hết vẻ im lìm cố hữu của gian phòng quá dài. Tôi ghé bar hỏi xin một ly nước đá lạnh. Một người đàn ông, để ria mép, cravate kéo trễ lệch, ngồi trên ghế, một tay chống lên mặt quày, vỗ vai tôi hỏi giọng lè nhè: "Thế nào ông bạn? Có vui không? Dù sao mình

cũng phải vui chứ, ít nhất là như thế. Chẳng nhẽ mình lại bết đến độ, trừ phi ông bạn làm ở trong phủ không kể". Một vũ nữ gọi tôi, tôi vừa uống nước vừa đưa tay ra hiệu từ khước lời mời: Mệt, lên ngủ đây. Người đàn ông có ria mép lại hỏi: "Tình hình ông thấy thế nào, lẽ ra đêm nay bọn mình phải ở ngoài đường suốt sáng mới phải, ai lại bắt mình đi ngủ thế này. Tôi sẽ thức ngồi đây nghe tin tức, mở máy phát thanh lên xem nào". Hơi thở của người đàn ông nồng nặc hơi rượu. Tôi bảo hắn uống nữa đi rồi ngủ cho khỏe, mai đâu có đó. Hắn ba hoa hơn, bở tèo, bở tèo ơi, tôi không ngủ nổi, tôi chờ phút này từ lâu, có ai ra đường biểu tình với tôi không, có ai không giơ tay xem, hèn, hèn, toàn một đồ hèn nhát, tởm.

Tôi giật mình, nghe kêu tên, ngay sau lưng. Monique đứng ở đó từ lúc nào mặt xanh xao mệt mỏi dưới ánh đèn ống. Tôi hỏi Monique cần uống thứ gì, nàng từ chối. Monique bảo đợi tôi suốt buổi tối trong nhà hàng này, nàng chỉ vừa ra ngoài cho thoáng. Ngạc nhiên không? Ngoài hành lang sắc diện Monique đỡ xanh xao. Vừa vào trong thang máy, Monique ôm lấy tôi hôn. Sự đụng chạm trộn lộn con mệt đuối với sự ham muốn một cách khó chịu. Tôi hỏi Monique sao chưa về, Đức đâu, Monique nói đáng lẽ về ngày hôm qua nhưng Đức biệt tích sau buổi ăn sáng ngoài phố, Đức hẹn buổi trưa đón nàng nhưng mất dạng luôn. Monique hỏi tôi có gặp Đức không. Tôi đáp hai ba bữa nay tôi không lộ mặt ra phố, Monique hỏi tôi làm gì khổ thân vậy, tôi nhớ nàng chẳng, tội nghiệp cung, tôi cười nói đánh bạc, hư, cung hư lắm nhé. Các thứ thịt bả hoại rời rã, tôi sụp vào trong một nỗi buồn bã đột ngột không đủ trí để cười đùa với Monique nữa. Tôi cầu mong Monique đổi ý bỏ đi nhưng tôi tự nhủ Monique không còn thể ra đường vào lúc này. Các phòng phần lớn đều kín cửa nhưng trong hành lang vẫn ồn vọng cái không khí kỳ quặc của những người bị giam giữ cuồng chân. Tiếng hát nghêu ngao ồm ồm và những tiếng động lũng củng không hiểu nổi. Tôi loay quay mở khóa trong khi Monique cứ xoay khẽ gót giày trên mặt gạch. Monique hỏi có chuyện gì khác thường vậy và tôi đáp tôi buồn ngủ quá. Monique tưởng tôi nói bóng, cúi sát tai tôi thì thâm cung sẽ ngủ ngon. Hơi thở của nàng lay động tôi một chút, nhưng càng khiến tôi bực dọc phải cố sức kiềm chế cho khỏi đổ quạu.

Mở được cửa tôi như cái máy đi thẳng vào trong nằm lăn lên giường tưởng có thể thiếp ngay tức khắc. Tôi nghe Monique đóng cửa phòng, mở đèn. Một lúc Monique kêu tên tôi thất thanh, hỏi tôi ở đâu, tại sao đèn không sáng. Tôi nói qua giấc ngủ sắp kín mít bóng hư rồi. Làm sao, làm sao bây giờ? Tôi nói tôi biết làm sao, rồi tôi móc túi lấy quần áo bao quẹt, gượng ngồi dậy, bật một que cho Monique thấy đường. Monique đến ngồi bên cạnh, thần thờ chưa hết cơn hoảng hốt. Tôi sắp sửa ngủ gật, Monique bảo tôi mở cửa phòng cho đỡ tối và hỏi trong nhà có thần lẫn không. Cửa phòng mở, ánh sáng ngoài hành lang hắt vào lờ mờ. Tôi nói giọng xin lỗi buồn ngủ quá và đến đứng tựa bên cửa sổ cho tỉnh. Đêm im vắng thăm thẳm. Trong óc tôi như lóe sáng điều gì bay qua rất mau chưa kịp nhìn rõ. Một ý nghĩ hay một ảo giác? Hay chỉ là một luồng hơi lạnh thổi vào mắt. Monique đã hoàn hồn, đi vào phòng rửa mặt. Tôi tỉnh ngủ chỉ còn rời rạc, tòa nhà đang im dần, từ các khuôn cửa sổ mở ở các tầng vẫn hắt đều đặn ra ngoài những chùm ánh sáng tan loãng dần vào bóng tối ở ngoài.

Monique ra đứng cùng với tôi bên cửa sổ, hỏi tôi đang nghĩ ngợi gì. Làn da mặt của nàng sạch và mát, cọ khẽ bên má tôi. Bây giờ tôi mới nhận ra nàng mặc một cái áo robe-sac và bên trong không có quần áo lót. Người đàn bà buông thả và thụ động dưới những vuốt ve ơ thờ theo thói quen, thỉnh thoảng khẽ rùng mình da nổi gai, bật những tiếng thở nén. Giây lát, tôi đột ngột nhìn thấy rõ điều muốn tìm, toan nói với Monique. Nhưng nhìn xuống khuôn mặt mờ mờ mắt nhắm khít không muốn biết gì nữa, tôi lại thôi. Monique tỏ ý thúc giục, rời bỏ thế thụ động, lôi cuốn tôi. Tôi xốc nàng vào giường, thân thể của người đàn bà oằn xuống như không còn xương

cốt nặng trĩu. Cái giường một người không đủ chỗ xoay trở. Một lúc sau Monique đã kéo tuột tôi xuống sàn và tôi quay cuồng trong một thứ nhịp thúc hối chưa hề gặp. Mồ hôi vã nhớp trên da, người đàn bà rên rỉ nhai cắn khắp hai bên bả vai tôi, cố nén giữ những gì trong cổ họng, trong lồng ngực, trong thâm sâu sắp muốn thoát tung. Bên ngoài hành lang vang lên tiếng chân chạy và những tiếng cười vang động. Tôi sục nghĩ tới cánh cửa phòng hé mở và nằm im nghe ngóng. Monique hỏi chuyện gì thế, tôi bảo cửa chưa đóng, nàng bảo mặc. Tuy chưa xong, bắp thịt còn tơ cứng sống sượng, tôi vẫn gỡ tay người đàn bà bảo để tôi gài lại đã. Tôi len lén tiến ra và lấy chân tông vào cánh cửa đóng mạnh, cửa khóa tự động. Tôi trở vào, Monique vẫn nằm dài trên sàn chờ đợi. Tôi đặt mình xuống, gối đầu lên tay nàng một cách êm ái. Monique quay sang, ghi chặt lấy tôi nhưng ôm phải sự lạnh nhạt dửng dưng bất thần khó hiểu. Monique hỏi cung sao thế, tôi đáp không hiểu tự nhiên như thế. Những vuốt ve dịu dàng của người đàn bà đều vô hiệu cũng như những vầy nghịch tảo bạo. Không chịu nổi, Monique nổi giận, lật mình trèo lên thân tôi, muốn truyền cho tôi cơn ham muốn của nàng. Vô ích. Tôi nằm ngửa, yếu đuối chán nản, bèo nhèo như cái giẻ rách, mặc người kia giầy giữa tơ trời. Có, tôi muốn nói với Monique về điều tôi khám phá nhưng thấy thật trái khoáy. Mọi lời lúc này đều giả dối, thừa thãi. Mệt nhoài, Monique cào vào mặt tôi, nguyên rửa brute. Tôi im lặng, không giận, chỉ buồn bã. Tôi biết là với Monique đã hết. Chúng tôi không còn gì nữa cả. Chừng như người ngoài, Monique nghe thấu rõ hơn sự nín thinh của tôi trong bóng tối và nàng xấu hổ. Nàng lui dần, ngả lưng xuống sàn thở dài. Tôi nghĩ tôi phải nói một câu gì và tôi bảo Monique lên giường nằm, coi chừng dưới này có thần lẩn.

Tôi nằm một mình dưới sàn, không buồn mặc quần áo, phủ lên người tấm màn mùi khô mốc. Ở trên giường Monique nói xin lỗi Tạo nhé. Tôi bảo nàng ngủ đi có mền dưới chân ấy, ngủ đi mai sẽ mệt lắm. Tôi không nói gì thêm, nhìn ra cửa sổ. Có lẽ các phòng đã tắt đèn. Màu trời có sắc sáng hơn. Ngôi sao gần viền khuôn cửa vẫn lấp lánh như đầu hôm. Thành phố khuất dạng nhưng bập bênh xung quanh trong một tiếng rì rào khó tả. Tôi kiểm lại những hình ảnh trong trí nhớ, cái trí nhớ hồi này không mấy đáng tin cậy. Chiếc xe du lịch bốc cháy giữa đường buổi sáng (buổi sáng nào?) và người lính chạy băng ngang kêu lớn tiếng, là của Đức. Tôi không nhìn số hiệu nhưng tôi không thể làm được. Nhưng có thật tôi đã nhìn thấy? Hay trong cơn chập chờn mê tỉnh tôi đã mang trộn lẫn hình ảnh của mơ và thực? Đức chết, hay bị thương đang nằm trong một bệnh viện nào đó. Monique chưa biết đã ngủ chưa. Còn tôi không ngủ được, nằm co quắp trên sàn gạch mỗi lúc thêm lạnh hơn. Tôi lắng nghe hết mọi thứ tiếng động trong đêm, cả những tiếng động của thân tôi. Thân thể tôi chừng như khô héo, tọp xẹp, gầy guộc thảm hại. Không biết bao nhiêu lần tôi lập lại trong trí tưởng cái cảnh tượng hồi sáng ở đám bạc trở về, cố gắng nhìn rõ lại, trở ngược xuôi trong những giây phút quanh quẩn, mong tìm thêm những chi tiết bỏ sót như thử cố gọi lại diễn tiến của một ván bài lớn quyết định một canh bạc nhưng tôi không rõ thêm được điều gì cả ngoài màu trời di chuyển chậm chạp cho đến lúc giống hệt với cái khe hở thông với ngoại giới của cái trí nhớ mỗi mồn. Suốt đêm không một tiếng sủng nổ.